

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3979/2564

พนักงานอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราชโจทก์ นาย ส. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 84, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 86, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 58, ป.อ. มาตรา 60, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 53, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 227

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ไม่มีพยานมานำสืบให้เห็นว่าจำเลยที่ 2 ได้ร่วมคบคิดกับจำเลยที่ 1 ที่จะใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายทั้งสองมาตั้งแต่แรก การที่จำเลยที่ 1 มีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองพาอาวุธปืน และใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายทั้งสองจึงเป็นเรื่องเฉพาะตัวของจำเลยที่ 1 พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 2 เป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีความผิดและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนโดยพลาด อย่างไรก็ตาม การที่จำเลยที่ 2 บอกจำเลยที่ 1 ว่า ออกมาแล้ว ยิ่งตะ ๆ เป็นการยุยงส่งเสริมให้จำเลยที่ 1 ฆ่าผู้เสียหายทั้งสองโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและโดยไตร่ตรองไว้ก่อนโดยพลาด อันเป็นความผิดฐานเป็นผู้ใช้ให้กระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา 84 ดังนี้ จะลงโทษจำเลยที่ 2 ฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนโดยพลาดไม่ได้ เพราะข้อเท็จจริงที่ปรากฏในทางพิจารณาเป็นเรื่องที่จำเลยที่ 2 ก่อให้จำเลยที่ 1 กระทำความผิด เป็นการแตกต่างกันในข้อสาระสำคัญตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสอง แต่การที่จำเลยที่ 2 บอกจำเลยที่ 1 ให้ยิงผู้เสียหายที่ 1 เป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกให้ผู้อื่นกระทำความผิดเป็นความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา 86 ด้วย ซึ่งศาลมีอำนาจลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ เพราะโทษเบากว่าความผิดฐานเป็นตัวการจึงไม่เป็นการเกินคำขอหรือที่มีได้กล่าวในฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และ 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 58, 60, 80, 83, 91, 288, 289, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ธิบของกลาง นำโทษจำคุกของจำเลยที่ 2 ที่รอกการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 254/2562 ของศาลชั้นต้น มาบวกกับโทษจำคุกของจำเลยที่ 2 คดีนี้ และนับโทษจำเลยที่ 2 ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 511/2562 ของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 2 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้บวกโทษและนับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 60, 80, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ

วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและโดยพลาด เป็นการกระทำความผิดเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่ละบทมีอัตราโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนเพียงบทเดียวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 6 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นการกระทำความผิดเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 6 เดือน ทางนำสืบของจำเลยทั้งสองเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน เปลี่ยนโทษจำคุกตลอดชีวิต เป็นจำคุก 50 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 53 แล้ว คงจำคุกคนละ 33 ปี 4 เดือน ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุกคนละ 4 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุกคนละ 4 เดือน รวมจำคุกคนละ 33 ปี 12 เดือน ส่วนที่โจทก์ขอให้บวกโทษจำคุก 4 เดือน ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 254/2562 ของศาลชั้นต้น เข้ากับโทษจำคุกของจำเลยที่ 2 ในคดีนี้ นั้น เนื่องจากมีการนำโทษจำคุกที่รอการลงโทษไว้ในคดีดังกล่าวไปบวกกับโทษในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 688/2562 ของศาลชั้นต้นแล้ว จึงให้ยกคำขอ นับโทษจำคุกจำเลยที่ 2 ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 511/2562 (หมายเลขแดงที่ 688/2562) ของศาลชั้นต้น

ริบของกลาง จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 60, 80 ฐานพยายามฆ่าผู้อื่นและฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยพลาด เป็นการกระทำความผิดเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่ละบทมีอัตราโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานพยายามฆ่าผู้อื่นเพียงบทเดียวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 18 ปี ทางนำสืบของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 12 ปี เมื่อรวมกับโทษฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว เป็นจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 12 ปี 8 เดือน ข้อหาอื่นนอกจากนี้ สำหรับจำเลยที่ 1 ให้ยก ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 และให้ยกคำขอนับโทษต่อในส่วนจำเลยที่ 2 นอกจากนี้ก็แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์และจำเลยที่ 1 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 14 เมษายน 2562 เวลาประมาณ 24 นาฬิกา ขณะที่นายอิสระพงษ์ ผู้เสียหายที่ 1 กับนายตุ้และนายวีระชิต นั้งดื่มและรับประทานอาหารที่หน้าร้านต้องใจคาราโอเกะที่เกิดเหตุ จำเลยที่ 1 และนางสาวกัญญาภัทร ภริยา เข้าไปนั่งดื่มและรับประทานอาหารภายในร้านที่เกิดเหตุ หลังจากนั้นนายภัทรพงศ์ กับพวกเดินออกจากร้านที่เกิดเหตุเพื่อกลับบ้านและได้พบกับนายตุ้และนายวีระชิตว่าจำเลยที่ 1 พุดไวยวายนายตุ้และนายวีระชิตจึงชักชวนนายภัทรพงศ์กับพวกให้นั่งร่วมโต๊ะด้วย แล้วผู้เสียหายที่ 1 เดินเข้าไปภายในร้านที่เกิดเหตุพูดคุยตักเตือนจำเลยที่ 1 จากนั้นจำเลยที่ 1 กับนางสาวกัญญาภัทรออกจากร้านที่เกิดเหตุไป ครั้นเวลาประมาณ 1 นาฬิกา ของวันที่ 15 เมษายน 2562 ร้านที่เกิดเหตุ

ปิด ผู้เสียหายที่ 1 กับพวกจึงเข้าไปนั่งดื่มและรับประทานอาหารภายในร้านที่เกิดเหตุโดยปิดประตูร้านไว้ ซึ่งภายในร้านที่เกิดเหตุมีนายธีระวัฒน์ ผู้เสียหายที่ 2 นั่งดื่มและรับประทานอาหารกับหญิงบริการของร้านด้วย ต่อมาเวลาประมาณ 2 นาฬิกา มีคนมาข่มประตुर้านที่เกิดเหตุ หลังจากนั้นประมาณ 20 นาที ผู้เสียหายที่ 1 ไปเปิดประตुर้านที่เกิดเหตุโดยโผล่ศีรษะและลำตัวออกไปนอกประตูประมาณครึ่งลำตัว เห็นคนร้าย 2 คนยืนอยู่ที่ซุ้มนั่งรับประทานอาหารของร้านที่เกิดเหตุ คนร้ายคนหนึ่งพูดว่า ออกมาแล้ว ยิงตะ ๑ คนร้ายอีกคนหนึ่งจึงเล็งอาวุธปืนไปที่ผู้เสียหายที่ 1 ผู้เสียหายที่ 1 ปิดประตुर้านแล้ววิ่งเข้าไปในร้านที่เกิดเหตุ ขณะเดียวกันมีเสียงปืนดังขึ้น 3 นัด กระสุนถูกผู้เสียหายที่ 1 บริเวณกลางหลัง และพลาดไปถูกผู้เสียหายที่ 2 บริเวณขาทั้งสองข้าง เป็นเหตุให้ผู้เสียหายทั้งสองได้รับอันตรายสาหัส ความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร และโดยไม่ได้รับใบอนุญาตสำหรับจำเลยที่ 1 ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นและยังคงให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 กระทั่งจะไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ที่จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า พยานหลักฐานโจทก์เท่าที่นำสืบยังมีข้อพิรุธมีเหตุสงสัยไม่น่าเชื่อถือว่าเป็นความจริง เห็นควรยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้เป็นคุณแก่จำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง นั้น เป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค 8 อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยข้อแรกมีว่า จำเลยทั้งสองเป็นคนร้ายหรือไม่ เห็นว่า โจทก์มีผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นประจักษ์พยานเบิกความว่า หลังจากที่คนร้ายข่มประตुर้านที่เกิดเหตุนานประมาณ 20 นาทีแล้ว ผู้เสียหายที่ 1 จึงไปเปิดประตुर้านโดยใช้มือขวาผลักประตูออกไปแล้วโผล่ศีรษะและยื่นลำตัวออกนอกประตูประมาณครึ่งลำตัว เห็นจำเลยที่ 1 ยืนอยู่ในซุ้มรับประทานอาหารห่างประมาณ 5 เมตร และเห็นชายอีกคนหนึ่งซึ่งมองไม่ออกว่าเป็นใครยืนห่างจากจำเลยที่ 1 ประมาณ 1 เมตร โดยหน้าร้านที่เกิดเหตุเปิดไฟนีออนหลอดยาวไว้ จากนั้นพวกของจำเลยที่ 1 พูดกับจำเลยที่ 1 ว่า ออกมาแล้ว ยิงตะ ๑ ผู้เสียหายที่ 1 เห็นจำเลยที่ 1 จ้องเล็งอาวุธปืนไปที่ผู้เสียหายที่ 1 ผู้เสียหายที่ 1 จึงรีบปิดประตูและได้ยินเสียงปืนดัง 2 ถึง 3 นัด ในลักษณะยิงต่อเนื่องกัน ผู้เสียหายที่ 1 ถูกยิงบริเวณหลัง เมื่อขณะเกิดเหตุบริเวณหน้าร้านที่เกิดเหตุเปิดไฟนีออนหลอดยาวไว้ ดังนี้ บริเวณหน้าร้านที่เกิดเหตุจึงมีแสงสว่างจากไฟฟ้าสามารถมองเห็นได้ชัดเจน จำเลยที่ 1 อยู่ห่างจากผู้เสียหายที่ 1 ประมาณ 5 เมตร ทั้งก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ได้พบและพูดกับจำเลยที่ 1 ที่ร้านที่เกิดเหตุ และหลังเกิดเหตุเมื่อพนักงานสอบสวนให้ผู้เสียหายที่ 1 ดูภาพของจำเลยที่ 1 จากข้อมูลทะเบียนราษฎร์ ผู้เสียหายที่ 1 ก็ยืนยันว่าจำเลยที่ 1 เป็นคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหาย เชื่อว่าผู้เสียหายที่ 1 มีโอกาสเห็นและจดจำจำเลยที่ 1 ได้ว่าเป็นคนร้ายไม่ผิดตัว เมื่อขณะเกิดเหตุคนร้ายอีกคนหนึ่งยืนอยู่ห่างจากจำเลยที่ 1 ประมาณ 1 เมตร การที่ผู้เสียหายที่ 1 เห็นและจดจำจำเลยที่ 1 ได้ แสดงให้เห็นได้ว่าผู้เสียหายที่ 1 ต้องมีโอกาสดูเห็นและจดจำคนร้ายอีกคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่บริเวณเดียวกับจำเลยที่ 1 ได้เช่นเดียวกัน ผู้เสียหายที่ 1 ให้การขึ้นสอบสวน เมื่อวันที่ 22 เมษายน 2562 หลังเกิดเหตุเพียง 7 วัน ยืนยันว่าจำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายที่ยืนอยู่ใกล้กับจำเลยที่ 1 และพูดบอกจำเลยที่ 1 ว่า ออกมาแล้ว ยิงตะ ๑ กับยืนยันภาพจำเลยที่ 2 ว่าจำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายที่ร่วมกับจำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายที่ 1 ประกอบกับผู้เสียหายที่ 1 รู้จักจำเลยที่ 2 มาตั้งแต่เกิดจนถึงปัจจุบัน เชื่อว่า

ผู้เสียหายที่ 1 จดจำจำเลยที่ 2 ได้เช่นกัน ทั้งโจทก์มีร้อยตำรวจเอกประเทือง พนักงานสอบสวน เบิกความว่า ชั้นสอบสวนจำเลยที่ 2 ให้การมีข้อความตอนหนึ่งว่า เมื่อจำเลยที่ 2 เห็นจำเลยที่ 1 ขับรถเลี้ยวซ้ายไปทางบ่อล้อ จำเลยที่ 2 จึงเลี้ยวรถกลับไปที่ร้านที่อยู่ติดกับร้านที่เกิดเหตุเพื่อรอรับ คนรักที่นั่งอยู่ในร้านอีกร้านหนึ่งทางทิศใต้ของร้านที่เกิดเหตุ หลังจากนั้นจำเลยที่ 1 ได้ขับรถคันเดิม กลับมาอีกครั้งหนึ่งและมาจอดที่หน้าร้านที่เกิดเหตุ จากนั้นลงจากรถเดินไปที่หน้าร้านที่เกิดเหตุ และได้ยินเสียงปิ่นดังขึ้น 3 นัด จำเลยที่ 2 จึงเดินไปดูใกล้ ๆ บริเวณซุ้มของร้านที่เกิดเหตุ ระหว่าง นั้นจำเลยที่ 1 เดินออกจากหน้าร้านที่เกิดเหตุและกลับไปขึ้นรถ แม้จำเลยที่ 2 เบิกความว่าจำเลยที่ 2 ไม่ได้ให้การต่อพนักงานสอบสวนว่าจำเลยที่ 2 เห็นจำเลยที่ 1 กลับออกไปแล้วขับรถกระบะคัน เดิมกลับมาซึ่งที่เกิดเหตุอีกครั้งก็ตาม แต่จำเลยที่ 2 ก็เบิกความลอย ๆ โดยไม่ได้แสดงถึงเหตุผลว่า เหตุใดจึงปรากฏข้อเท็จจริงดังกล่าวในบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 2 และจำเลยที่ 2 ยังเบิกความตอบโจทก์ถามค้านว่า จำเลยที่ 2 ให้การเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ในบันทึกคำให้การ จริง จึงฟังได้ว่าจำเลยที่ 2 ให้การชั้นสอบสวนด้วยความสมัครใจ คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 2 จึงรับฟังได้ ซึ่งข้อเท็จจริงจากคำให้การของจำเลยที่ 2 ดังกล่าวเท่ากับจำเลยที่ 2 ยอมรับว่าขณะ เกิดเหตุจำเลยที่ 2 อยู่บริเวณร้านที่เกิดเหตุ อันเป็นการสนับสนุนให้คำให้การชั้นสอบสวนของ ผู้เสียหายที่ 1 ที่ยืนยันว่าจำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายมีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายที่ 1 เป็นญาติภริยาของจำเลยที่ 2 เชื่อว่าผู้เสียหายที่ 1 เบิกความร้ายแรงว่าจำเลยที่ 2 มีใจคนร้ายเพื่อช่วยเหลือนำจำเลยที่ 2 คำให้การชั้นสอบสวนของผู้เสียหายที่ 1 จึงเป็นจริงยิ่งกว่า คำเบิกความ ดังนี้ คำเบิกความและคำให้การชั้นสอบสวนของผู้เสียหายที่ 1 จึงรับฟังได้ ข้อเท็จจริง ฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 เป็นคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายที่ 1 แล้วพลาตไปถูกผู้เสียหายที่ 2 ส่วน จำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายที่พูดกับจำเลยที่ 1 ว่า ออกมาแล้ว ยิ่งตะ ๆ กรณีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยถึง เหตุการณ์ที่คนร้ายข่มประตู่ร้านที่เกิดเหตุและพูดในขณะข่มประตู่ร้านที่เกิดเหตุกับเสียงของ คนร้ายดังกล่าวเป็นเสียงของจำเลยที่ 1 หรือไม่ เพราะไม่ทำให้ผลของการรับฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ 1 เป็นคนร้ายเปลี่ยนแปลงไป ปัญหาต้องวินิจฉัยข้อต่อไปมีว่า การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นการกระทำโดยไตร่ตรองไว้ก่อนหรือไม่ เห็นว่า จำเลยที่ 1 เบิกความรับว่าก่อนเกิดเหตุผู้เสียหาย ที่ 1 ได้พูดว่ากล่าวตักเตือนจำเลยที่ 1 จริง ประกอบกับผู้เสียหายที่ 1 ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับ จำเลยที่ 1 มาก่อน จึงไม่เหตุที่จะต้องเบิกความปรักปรำจำเลยที่ 1 เชื่อว่าผู้เสียหายที่ 1 เบิกความ เกี่ยวกับเหตุการณ์ก่อนเกิดเหตุตามความเป็นจริง การที่ผู้เสียหายที่ 1 ว่ากล่าวตักเตือนจำเลยที่ 1 แล้วจำเลยที่ 1 ออกไปจากร้านที่เกิดเหตุ โดยบอกผู้เสียหายที่ 1 ว่าอย่าไปไหน จำเลยที่ 1 จะกลับ ไปเอาปืนมายิง แล้วจำเลยที่ 1 ไปเอาอาวุธปืนกลับมาซึ่งร้านที่เกิดเหตุโดยใช้เวลาประมาณ 2 ชั่วโมง นับเป็นเวลาเพียงพอที่จำเลยที่ 1 สามารถระงับสติอารมณ์ทำให้ความไม่พอใจผู้เสียหายที่ 1 ที่ว่ากล่าวตักเตือนจำเลยที่ 1 ระงับสิ้นไปและกลับมามีสติสัมปชัญญะได้ ดังนั้น เมื่อจำเลยที่ 1 เดินทางกลับมาซึ่งร้านที่เกิดเหตุแล้วใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายที่ 1 จึงมิใช่เป็นการตัดสินใจในทันที ทันใดนั้น พฤติการณ์ของจำเลยที่ 1 บ่งชี้ให้เห็นว่าจำเลยที่ 1 ตระเตรียมการพร้อมที่จะกลับไปฆ่า ผู้เสียหายที่ 1 จำเลยที่ 1 จึงมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายที่ 1 โดยไตร่ตรองไว้ก่อน เมื่อผู้เสียหายที่ 1 ไม่ถึง แก่ความตายและกระสุนปืนพลาตไปถูกผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งไม่ถึงแก่ความตายด้วย จำเลยที่ 1 จึง มีความผิดฐานฆ่าพยายามผู้เสียหายที่ 1 โดยไตร่ตรองไว้ก่อนและฐานพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 2 โดยไตร่ตรองไว้ก่อนโดยพลาต ปัญหาต้องวินิจฉัยข้อสุดท้ายมีว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกระทำความผิดกับ จำเลยที่ 1 หรือไม่ เพียงใด เห็นว่า แม้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 2 อยู่ร่วมกับ

จำเลยที่ 1 ที่ซุ่มรับประทานอาหารบริเวณร้านที่เกิดเหตุก็ตาม แต่โจทก์ไม่มีพยานมานำสืบให้เห็นว่าจำเลยที่ 2 ได้ร่วมคบคิดกับจำเลยที่ 1 ที่จะใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายทั้งสองมาตั้งแต่แรก การที่จำเลยที่ 1 มีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครอง พาอาวุธปืน และใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายทั้งสองจึงเป็นเรื่องเฉพาะตัวของจำเลยที่ 1 พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 2 เป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนโดยพลาต อย่างไรก็ตาม การที่จำเลยที่ 2 บอกจำเลยที่ 1 ว่า ออกมาแล้ว ยิ่งตะ ๆ เป็นการยุยงส่งเสริมให้จำเลยที่ 1 ฆ่าผู้เสียหายทั้งสองโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและโดยไตร่ตรองไว้ก่อนโดยพลาต อันเป็นความผิดฐานเป็นผู้ใช้ให้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 84 ดังนี้ จะลงโทษจำเลยที่ 2 ฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนโดยพลาตไม่ได้ เพราะข้อเท็จจริงที่ปรากฏในทางพิจารณาเป็นเรื่องที่จำเลยที่ 2 ก่อให้จำเลยที่ 1 กระทำความผิด เป็นการแตกต่างกันในข้อสาระสำคัญตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสอง แต่การที่จำเลยที่ 2 บอกจำเลยที่ 1 ให้ยิงผู้เสียหายที่ 1 เป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกให้ผู้อื่นกระทำความผิดเป็นความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 ด้วย ซึ่งศาลมีอำนาจลงโทษจำเลยที่ 2 ได้เพราะโทษเบากว่าความผิดฐานเป็นตัวการจึงไม่เป็นการเกินคำขอหรือที่มีได้กล่าวในฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และ 225 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณามานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยบางส่วนฎีกาโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน ฎีกาจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น พิจารณาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 80, 289 (4) ประกอบมาตรา 60, 80 จำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 80, 86, 289 (4) ประกอบมาตรา 60, 80, 86 และไม่ปรับบทประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ในความผิดฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาตสำหรับจำเลยที่ 1 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่ละบทมีระวางโทษเท่ากัน ให้ลงโทษจำเลยที่ 1 ฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และลงโทษจำเลยที่ 2 ฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนแต่เพียงบทเดียวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกจำเลยที่ 1 ตลอดชีวิต จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 33 ปี 4 เดือน ลดโทษให้จำเลยทั้งสองคนละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 33 ปี 4 เดือน คงจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 22 ปี 2 เดือน 20 วัน เมื่อรวมกับโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 แล้ว เป็นจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 33 ปี 12 เดือน นับโทษจำคุกจำเลยที่ 2 คดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 688/2562 ของศาลชั้นต้น นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตาม

องค์คณะ

เทพ ینگสิทธิ์ · พงษ์ศักดิ์ กิตติสมเกียรติ · จาตุรงค์ สรรนวัตร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3979/2564>